06/08/2023

Το «Πάσχα του Καλοκαιριού» δίνει ζωντάνια στα χωριά μας

/ Γνώμες

Δεκαπενταύγουστος είναι ο μήνας που κατεξοχήν τιμάται το πρόσωπο της Παναγίας μας. Σε κάθε γωνιά της Ελλάδας, από τα μεγάλα αστικά κέντρα έως τις ακριτικές γωνιές σε στεριά και θάλασσα, υπάρχουν ενοριακοί ναοί και ξωκλήσια τα οποία είναι αφιερωμένα στην Υπεραγία Θεοτόκο.

- Γράφει ο Νικόλαος Ζαΐμης, Θεολόγος

Η Ελλάδα τις τελευταίες δεκαετίες έχει μπει σε ρυθμούς πλήρους αστικοποίησης με το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού να κατοικεί στις πόλεις. Τα χωριά που άλλοτε έσφυζαν από ζωή, πλέον ερημώνουν. Τα στατιστικά στοιχεία κατά την απογραφή του 2021 πιστοποιούν το γεγονός καθώς σε πολλούς νομούς καταγράφηκε μείωση πληθυσμού.

Ωστόσο, ο Δεκαπενταύγουστος είναι η περίοδος που οι ξενιτεμένοι επιστρέφουν,

έστω και για λίγες ημέρες στην ιδιαίτερη πατρίδα τους. Είναι η περίοδος του έτους που σε πολλές ορεινές περιοχές η καμπάνα χτυπά και πάλι. Πιστοί συνάζονται στις εκκλησιές και δέονται προς την Παναγία. Το πρόσωπο αυτό που ενώνει την γη με τον ουρανό. Το πρόσωπο που ένωσε το ανθρώπινο με το θείο.

Με τη φροντίδα και μέριμνα των οικείων Επισκόπων βρίσκεται κάθε καλοκαίρι τρόπος έτσι ώστε οι παρακλήσεις να τελούνται σε ενορίες που δεν έχουν ιερέα. Τα κενά που έχουν ορεινές και ημιορεινές Μητροπόλεις είναι μεγάλα. Η θέληση όμως για να χτυπήσει η καμπάνα τούτες τις ημέρες είναι μεγάλη και πάντα η λύση έρχεται. Το «Πάσχα του Καλοκαιριού», ο Δεκαπενταύγουστος, δίνει ζωντάνια στα χωριά μας.

Σε πείσμα των καιρών, των «νέων ηθών», αλλά και των αλλόκοτων φωνών ο λαός μας επιμένει σταθερά και με την ίδια ζέση την τιμά. Η πρεσβεία που επιζητούμε από την Παναγία μέσα από τις ακολουθίες του Μεγάλου και του Μικρού Παρακλητικού Κανόνα δεν είναι μία απλή εφαρμογή του Τυπικού. Είναι κάτι βαθύτερο. Είναι αυτό που απορρέει από της ψυχής τα βάθη του κάθε χριστιανού. Αυτό το νόημα έχει συλλάβει ο ιερός υμνωδός και το αποτυπώνει σε κάθε λέξη μέσα στους Κανόνες.

Ο λαός μας την έκανε ποίημα, την έκανε τραγούδι, την επικαλείται σε κάθε δύσκολη στιγμή. Δεν είναι καινούργιο. Είναι κάτι διαχρονικό. Ο ποιητής Άγγελος Σικελιανός στο ποίημα του «Δεκαπενταύγουστος 1940», θα γράψει:

Ω, Εσύ των Ουρανών η πλατυτέρα,
που αγκάλιασες τα έθνη και τους λαούς,
των λαών και των εθνών η θεία Μητέρα,
π’ όλους της γης ξεχείλισες τους ναούς.

Μάνα, π’ αγνάντια μου είσαι ως θερισμένη
απ’ αστάχυα χλωμότατη πλαγιά,
κ’ είσαι κ’ η Ελλάδα, κ’ είσαι η Κοιμωμένη
με σταυρωτά τα χέρια Παναγιά

Μάνα, που ο νους Σου μοναχά το ξέρει
αν, αντίκρυ στην αγία Σου εντολή,
η καρδιά μου δεν είναι ως περιστέρι
αθώα, δοκιμασμένη και καλή.

δώσε την ώρα τούτη (κ’ είναι τώρα
π’ αγγίζουμε τον ύστερο βυθό
κι αργοσημαίνει η προαιώνια ώρα)

στην άγια εντολή Σου να σταθώ

ανύσταχτος, στην άκρη γινώμενος
αγρύπνια μιαν απέραντη ματιά,
σαν ο Ιησούς Χριστός Εσταυρωμένος,
σαν οι Άγιοι Παίδες μέσα στη φωτιά!

Πηγή: pemptousia.gr